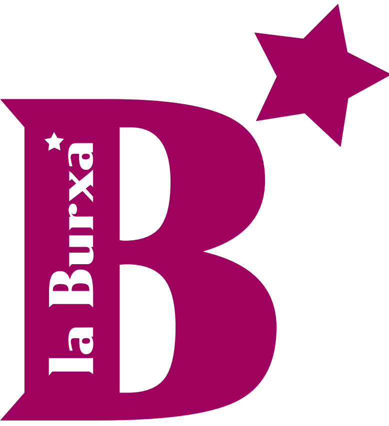
Núm. 204 Juny de 2016

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns
4.000 exemplars | Distribució gratuïta

Pàg. 4

Un projecte col·lectiu que va a l'arrel del problema

El projecte, que va començar el dia 30 d'abril des d'un grup reduït de persones vinculades a l'Assemblea del Barri de Sants és a dia d'avui un nou espai al barri on conflueixen més de mig centenar de veïnes de forma regular. L'Horta Alliberada és una llavor per a la sobirania alimentària, per a cobrir un espai que manca al barri, per a contribuir a generar una identitat col·lectiva que subverteix alguns dels plantejaments més arrelats del sistema capitalista com la propietat privada per a l'ús (o el desús) i l'abús. Tot això ha sigut possible gràcies a la participació del veïnat i a l'esforç col·lectiu així que, si encara no coneixes l'Horta Alliberada, a què esperes?

Pàg. 5

Un nou institut per al barri

Per primera vegada a Barcelona, la demanda de places a l'educació pública a la ciutat es situa per sobre de la concertada. L'Assemblea Groga va exigir, a través d'un acte celebrat el dia 2 de juny a l'escola Barrufet, la construcció d'un nou institut per al barri sense espai per pràctiques neloiberals i neoliberalitzadores. Per això, la participació de la comunitat educativa amb alumnes, famílies, personal laboral i professorat, han de treballar colze a colze per a crear les dinàmiques que permetin la coeducació de l'alumnat.

Pàg. 12

Entrevista: Alba Guasch, brigada Eko-Idomeni

De Sants a Grècia per l'obertura de fronteres

Des del barri de Sants han sorgit diferents iniciatives de suport a les persones refugiades i migrants que es sumen a moltes d'altres del conjunt de la ciutat per a l'obertura de les fronteres i la igualtat de drets.

En l'A Fons d'aquest mes viatgem de les lluites locals a les lluites a la frontera greco-macedònia, en el marc de l'acord de la vergonya entre la Unió Europea i Turquia, i de la hipocresia de la "ciutat refugi".

Pàgs. 6-8

EDITORIAL

#TornemAlBanc!

Des de La Burxa volem mostrar el nostre suport al Banc Expropiat de Gràcia i a la seva lluita, - que també és la nostra -, per recuperar un espai de suport mutu, d'autogestió i de vida comunitària. Han estat dues setmanes de protestes i d'intents de recuperar l'espai que ens recorden l'EfecteCanVies, perquè l'EfecteBancExpropiat ens mostra la força i la determinació col·lectiva per defensar un model de barri pel veïnat davant de la turistificació i de l'especulació que s'imposen a tota la ciutat a base de repressió policial, d'expulsió del veïnat amb els alts preus de l'habitatge i de la defensa dels privilegis de les elits políticoeconòmiques, com el propietari de l'immoble, Manuel Bravo Solano, que té una gran llista d'empreses que es dediquen al sector immobiliari.

Volem denunciar els interessos partidistes i el tractament criminalitzador per part dels grans mitjans de comunicació de protestes que volen defensar alternatives a aquest model depredador de ciutat. I ens adherim a les paraules del Banc: "només volem tornar a entrar al Banc Expropiat, quan això passi s'acabaran les mobilitzacions. Entenem que traslladar-nos a un altre espai, i que l'especulador Manuel Bravo Solano es quedi amb l'actual, seria una derrota col·lectiva". #TornemAlBanc!

L'ALTAVEU

Espai d'autogestió dels malestars i la cura

La Guerxa, Sants

Som un grup de veïnes, que partim tant de l'experiència dels malestars com de l'àmbit terapèutic, que ens hem trobat per crear un grup d'autogestió dels processos de salut-malaltia al barri de Sants. Espai d'autogestió...

Ens reunim a Can Vies perquè sabem que és possible l'autogestió de les necessitats i volem aplicar-la a totes les esferes de la nostra vida quotidiana, com és l'aspecte de la salut. Per això ens sembla necessari participar en la gestió col·lectiva d'un espai recuperat pel barri i per al barri i, així, difondre que són possibles altres maneres de concebre i abordar els malestars.

... dels malestars...

Entenem el "malestar" com un lloc comú que totes i cadascuna de nosaltres habitem, hem habitat o habitarem al llarg de les nostres vides, de diferents maneres, en diverses formes i graus, i se'n faran diverses interpretacions mèdiques. És, de fet, l'espai a què ens aboquen les pròpies condicions que el sistema heteropatricarcal i capitalista genera. No volem seguir el joc a la dicotomització del concepte de salut com allò desitjable que cal aconseguir, enfront del concepte de malaltia com allò que cal defugir a tota costa. No creiem en l'esquema de productivitat capitalista i patriarcal que ens presenta la salut com a <<aquella quota de normalitat que cal aconseguir per a ésser socialment acceptable i productiva>>. Creiem en els nostres malestars com a veus silenciades que cal fer emergir. Creiem que crear una consciència individual i col·lectiva sobre allò que genera malestar o benestar és un element bàsic i imprescindible per autogestionar la nostra salut. Treballem per a polititzar la malaltia i convertir el malestar individual en una eina d'empoderament col·lectiu.

... i la cura

Necessitem urgentment instaurar les relacions de cura —i la cura de les relacions— com a base de la vida individual, familiar i col·lectiva. Necessitem una societat capaç de mirar-se, d'escoltar-se, de cuidar-se, d'acollir el malestar, d'esdevenir el primer puntal del benestar i la salut comunitària.

D'on partim

Ens trobem en un context polític marcat per un capitalisme heteropatriarcal que prioritza l'acumulació de capital econòmic a costa del benestar i el desenvolupament de les persones.

Les condicions de vida precària a les quals se'ns arrossega, el foment de l'individualisme i la competitivitat, i les nombroses formes de desigualtats estructurals i violentes generen una vida insostenible per a moltes de nosaltres.

Aquest sistema de violències encadenades no podria sostenir-se sense un gran nombre d'estratègies per al seu manteniment, i és aquí on denunciem el paper de l'estament mèdic com a generador de categories de poder i opressió, que es veu reflectida en les etiquetes diagnòstiques encarades al manteniment de la jerarquia social. Exemples d'això són la patologització sistemàtica dels malestars de les dones, així com dels seus diversos moments vitals, la patologització d'identitats dissidents (lesbianes, gais, trans, intersex), els processos de psiquiatrització, el sobrediagnòstic, la sobremedicació adulta i infantil, les altes laborals injustificades que es donen en tribunals mèdics al servei d'interessos econòmics, o el tracte violent i deshumanitzat que trobem en algunes consultes mèdiques...

En resum, partim de la generació premeditada de vides invivibles, que és paral·lela a la patologització de les dissidències, dels malestars que són denúncies corporals d'una opressió insostenible.

Què volem/cap a on anem?

Volem que el control de la cura dels nostres cossos, i dels nostres trànsits entre els estats de salut i malaltia, el tinguem les mateixes persones que vivim l'experiència, i no que les estructures de poder —hospitals, instituts mèdics,...— determinin com l'hem de controlar i gestionar.

Per això ens volem organitzar de manera que les relacions d'acompanyament als malestars, tant a nivell col·lectiu com terapèutic, puguin esdevenir de forma horitzontal, rebutjant totes les jerarquies que es donen en la relació terapèutica institucionalitzada.

Entenem que l'empatia radical, entesa com la capacitat per a reconèixer-nos mútuament en els nostres malestars i exclusions reals i/o potencials, és una eina que ens pot ajudar a reformular la relació terapèutica i convertir-la en una experiència positiva d'acompanyament al procés vital de cada persona.

Volem que sigui un procés autogestionat en tant que desenvolupi l'autonomia de la persona, essent subjectes actius i participatius del nostre procés, i així, de la nostra comunitat.

No entenem els processos de salut/malaltia com quelcom individual. Pensem que l'entorn i les relacions són partícips en cadascuna de les etapes. Així doncs, volem anar cap a un empoderament dels malestars que permeti que aquests siguin entesos de manera col·lectiva.

Volem que es prengui consciència que els suposats malestars individuals són fruit de malestars comuns que ens trasbalsen a moltes. Volem crear xarxa i així, totes juntes, combatre el dogma que justifica amb raons exclusivament mèdiques, corporals o mentals els malestars que vivim, i començar a interpel·lar el sistema capitalista i heteropatriarcal com a quelcom incompatible amb la vida i el benestar. Pensem que d'aquesta manera poden afluir un conjunt de connexions que faran, dels nostres malestars, una lluita per a canviar-ho tot.

Polititzant el malestar i la cura

COL·LECTIU LA GUERXA

ESPAI D'AUTOGESTIÓ DELS MALESTARS I LA CURA

LLOC: CSA CAN VIES // 29/5/2016 // 11.30

TAULA RODONA AMB:
CLARA VALVERDE (MALALTA REBEL)
GAM (ANTIPSIQUIATRIA)
MARINA SÁNCHEZ (FEMINISTA EN DOL)

19 PRIMAVERES DE NOU SEGUIM

DES DE L'ESQUERRA INDEPENDENTISTA

Som Casals i Ateneus, som Països Catalans

El cap de setmana del 13 al 15 de maig, va tenir lloc a Felanitx la 6a Trobada de Casals i Ateneus dels Països Catalans, per primer cop organitzada a les Illes Balears i Pitiüses. Aquesta trobada tracta de coordinar els aproximadament 140 espais adherits a la Xarxa, una de les eines estratègiques del moviment de l'Esquerra Independentista per la vertebració i construcció nacional, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó.

Durant tot el cap de setmana més d'un centenar de persones vingudes de tots els indrets del país van participar de les reunions i xerrades, que van culminar en un gran concert organitzat per l'amfitrió d'aquest any, l'Ateneu de Felanitx.

Com moltes d'aquestes eines, la Xarxa està en constant creixement i és per això que els debats polítics i organitzatius centren aquestes trobades. En aquesta ocasió, vam tenir l'oportunitat de debatre sobre diferents eixos: L'economia social i solidària, el seu paper transformador i la necessitat de passar del contrapoder a l'alternativa; la lluita feminista i les consignes per l'elaboració d'un protocol contra les violències masclistes adaptades a cada espai i territori; la gestió comunitària i com treballar les nostres relacions amb la realitat més propera; la lluita municipalista i com afecta l'entrada de l'esquerra independentista a les institucions als moviments de ruptura; i també sobre el mite dels ritmes i com ajudem a la vertebració dels Països Catalans des dels nostres espais.

Aquests espais, com aquesta trobada o la futura construcció de l'Assemblea Municipalista dels Països Catalans, són les eines que tenim com a moviment per fer avenços reals i coordinats, fora de l'autonomisme i la negació sistèmica de la nació sencera, en la unió de totes les lluites desenvolupades arreu del nostre territori.

La Xarxa ha demostrat estar més viva que mai, i des de Sants, des de l'esquerra independentista i el Casal Independentista Jaume Compte, continuem aportant el nostre gra de sorra per aconseguir l'alliberament nacional i social del nostre poble.

Tancament de curs

Miguel Torrijos, @mic_torrijos

A menys d'un mes per a què acabin les classes a escoles i instituts, el curs s'acomiada amb un fet destacable: l'increment a Barcelona de les matriculacions a escoles públiques. Pel que fa al proper curs, l'Assemblea Groga de Sants inicia al juny la campanya per la construcció d'un institut nou al barri donada la insuficiència de places ofertades pels instituts públics del barri.

Barcelona ha estat una ciutat en la que les matriculacions a escoles concertades superava les sol•licituds d'escola pública des que coexisteixen tots dos models d'escola. Fa ja uns anys que les dades mostraven una clara tendència d'augment de matriculacions a l'escola pública que s'ha vist confirmada aquest final de curs: per primera vegada, a Barcelona la demanda d'escola pública supera la demanda d'escola privada-concertada.

Cal valorar positivament el canvi de tendència i cal analitzar les raons per les quals s'ha produït. Òbviament, la situació actual de perpetuació de la crisi fa que moltes famílies optin per l'educació pública per qüestions econòmiques, però no hem de menystenir l'aposta per la renovació pedagògica de molts centres educatius, així com la demanda d'un model educatiu alternatiu, participatiu, actiu i que tingui en compte les necessitats i ritmes propis de cada infant.

En aquest sentit saludem les iniciatives portades a terme per les famílies, no només pel que fa a la participació en les jornades de portes obertes, sinó per pràctiques d'auto-organització per donar continuïtat a comunitats creades a l'escola bressol. També, i especialment, per aquelles que trenquen amb l'estigmatització d'escoles, apostant per revaloritzar-les matriculant als seus infants.

Però "innovador" no sempre és sinònim de participació, igualtat d'oportunitats i cooperació. Aquest és el cas del Programa Escola Nova 21 que, sota la tramposa etiqueta de «innovadora» amaga la promoció de la competitivitat entre centres i la separació entre escola pública i privada . Cap altra cosa es pot esperar d'un pla darrere del qual hi ha la Fundació Bofill i la Fundació Obra Social de La Caixa: sota la patina de la innovació, pretenen l'augment de la diferenciació entre escoles d'elit (ja siguin públiques o privades-concertades) i estigmatitzades.

Caldrà estar alerta i realitzar el seguiment del programa Escola Nova 21 als nostres barris. En aquest sentit, la realització del mapa escolar esdevé una eina fonamental per a conèixer les necessitats i problemàtiques del sistema educatiu a Sants: dades de matriculació per etapes, nombre de places ofertades, relació amb la natalitat ens permetran arribar a conclusions i propostes d'actuació per als pròxims anys.

Aquest és el cas de la campanya que l'Assemblea Groga de Sants ha iniciat durant el mes de juny: Una xerrada el dia 2 de juny a l'Escola Barrufet ha estat el tret de sortida de la campanya per exigir la construcció d'un nou institut al barri. L'activitat va comptar amb la participació de membres de la Plataforma per l'Institut a Germanetes (actual Institut Viladomat de l'Eixample) i la Plataforma per l'Educació Pública del Poble Nou que van compartir amb els assistents les seves experiències en el procés de reclamació de places de secundària pública als seus respectius barris i en projectes de renovació pedagògica

Però no només és important augmentar l'oferta de places públiques sinó que també la línia pedagògica que el centre seguirà. Al nou institut no han de tenir cabuda les pràctiques neo-liberalitzadores que pretenen ampliar el negoci lucratiu a l'educació, orientar-la als interessos de l'empresa privada o la gestió vertical de dalt abaix dels equips directius. Per aquesta raó, es fa imprescindible que tots els actors de la comunitat educativa, alumnes, famílies, personal laboral i professorat, treballin colze a colze per crear les dinàmiques que permetin la coeducació de l'alumnat.

Aprenguem de les recent experiències portades a terme a altres barris de Barcelona i apostem per la creació d'un nou institut que no només satisfagui la demanda de places a l'escola pública sinó que desenvolupi un projecte on l'educació amb perspectiva de gènere, la cooperació i la participació de la comunitat educativa siguin la clau de volta. Esperem que la realització del mapa escolar ens permeti detectar altres necessitats i posar els mitjans per remeiar la situació. De moment, i com a exemple, caldrà anar analitzant quina és l'oferta de places de Cicles Formatius i quines són les problemàtiques concretes de la Formació Professional al barri.

"Per primera vegada, a Barcelona la demanda d'escola pública supera la demanda d'escola privada-concertada"

"L'Assemblea Groga de Sants ha iniciat durant el mes de juny una campanya per exigir la construcció d'un nou institut al barri"

L’Horta Alliberada, fent barri a través de l'agroecologia

El projecte que va començar el dia 30 d'abril des d'un grup reduït de persones vinculades a l'Assemblea del Barri de Sants és a dia d'avui un nou espai al barri on conflueixen més de mig centenar de veïnes.

Horta Alliberada

Des de la reapropiació del solar en desús que fa cantonada entre els carrers Tinent Flomesta i Càceres el darrer dia del mes d'abril han sigut més d'un centenar les persones que han mostrat interès i han participat de les activitats que ha acollit l'Horta Alliberada. L'èxit amb que l'han rebut les veïnes més properes i la nombrosa participació evidencien la manca d'espais com aquest al barri. Una necessitat que s'ha cobert una vegada més des de l'autoorganització i l'acció directa, desobedient i pacífica contra la propietat privada com és l'okupació d'espais buits i en desús. Aquest és doncs un altre exemple més de la contradicció de la propietat privada, que permet la continuat d'espais en desús i abandó en contra de les necessitats reals de les veïnes. És també una mostra de com, un cop superada, el que en deriva és un projecte essencialment anticapitalista; un espai de lluita contra l'atomització i la individualització a les que pretén sotmetre el discurs hegemònic neoliberal on s'hi estan establint uns llaços de comunitat entre veïnes de diferents edats i procedències, imprescindibles pel sorgiment d'una identitat col•lectiva capaç de superar totes les contradiccions i injustícies. A l'enllaçar els conceptes agricultura i ecologisme suposa un qüestionament al model alimentari actual i la seva tendència a la importació i a la dependència del petroli, dels seus derivats i de la indústria química. És un petit gra de sorra cap a la sobirania alimentària. I per últim, a l'estar situat al bell mig de Sants és un qüestionament directe a la marca Barcelona i a la ciutat de formigó, és una petita passa cap a la gestió dels espais des de les persones i per a les persones.

El dia a dia del projecte es decideix a les assemblees cada dimarts de manera voluntària i col•lectiva. Fins al moment, les prioritats han estat dues: acondicionament de l'espai i inici de la plantació. Pel que fa a la primera, la setmana següent a l'obertura de l'espai va tenir lloc un taller a càrrec de la Fusteria de Can Batlló on es van elaborar amb palets reciclats els primers bancs i taules que permeten acomodar-se a l'espai. Al mateix dia d'entrada a l'espai es va habilitar un punt de llum i a falta de complir el primer mes ja hi ha instal•lat un punt d'aigua. Per suportar la calor del Sol i resguardar-se de la pluja també hi ha una tela de plàstic que fa de porxo. Pel que fa a les plantes, l'endemà mateix de l'obertura va tenir lloc un taller d'agricultura ecològica. Actualment una comissió que combina gent amb interès d'aprendre i persones amb experiència són qui s'encarrega de la planificació dels cultius i de les tasques a realitzar. Fins a dia d'avui s'ha plantat ja moltes de les hortalisses típiques de la temporada d'estiu com tomates, carbassons, cogombres, albergínies, pebrots, etc. Una altra comissió, la de comunicació, s'encarrega de la difusió a través del propi mur i des les xarxes socials per on es van publicant entrades sobre la feina que s'hi va fent així com les properes activitats a realitzar.

Tot això ha sigut possible gràcies a la participació del veïnat i a l'esforç col•lectiu així que, si encara no coneixes l'Horta Alliberada, a què esperes?

Facebook – Horta Alliberada
lhortaalliberada@gmail.com

Lluitem, resistim, construïm

Can Vies

Després de dinou anys de l'okupació de l'immoble, d'un intent de desallotjament i posterior recuperació i reconstrucció de l'espai, el projecte de Can Vies ha aconseguit arrelar, anar creixent i seguir donant fruits.

Tots aquests anys de feina han fet que esdevingui un model referent d'autogestió, escola i altaveu de lluites socials al barri. Un espai, que pot ser utilitzat per tothom, on poder organitzar tot tipus d'activitats i tallers. Un lloc de referència pels joves i no tan joves, on poder reunir-se, organitzar-se i implicar-se en les lluites del barri. En definitiva, un espai on créixer a través de la feina col•lectiva.

A més a més ha esdevingut un símbol del barri de Sants. Un barri combatiu que amb la lluita ha aconseguit ser el que és. Can Vies és un dels molts nodes importants d'una àmplia xarxa d'espais i col•lectius que han creat un teixit social fort i combatiu, capaç de ser una alternativa real en tots els aspectes de la vida al nostre barri i plantar cara a les ofensives del poder.

La seva singularitat ha permès la creació i desenvolupament de molts projectes i col•lectius, polítics, culturals i socials. En ser un espai obert a tothom, ha fet possible la realització de milers d'activitats de col•lectius de dins i fora el barri gràcies a la seva forma de gestió assembleària i autogestionària. Fruit d'aquesta tempesta constant d'activitats és un cau imprescindible de la cultura popular del barri, música, teatre i folklore.

El projecte de reconstrucció, iniciat tot just després de l'intent de desallotjament i posterior semi enderroc de l'edifici, és una experiència única d'esforç popular, col•lectiu, intergeneracional i creador. Una tasca molt dura i de grans dimensions, realitzada de forma totalment autogestionada on més de 2.000 persones van col•laborar com a mecenes en el projecte de reconstrucció.

El nou projecte de Can Vies que es construeix dia a dia va donant lloc a nous col•lectius i espais dels quals el barri en té necessitat. Una bona part de l'edifici està pràcticament acabat i s'està treballant per tenir enllestit nous espais com un espai de salut autogestionada, una botiga gratis, un gimnàs, un cinema, entre d'altres.

Actualment, no consta cap denúncia sobre el CSA Can Vies que pugui suposar una amenaça imminent. Tot i així, el sòl on està l'edifici està afectat per un pla urbanístic que preveu l'enderroc d'aquest per realitzar una rampa d'accés al calaix de formigó que cobreix les vies del tren i realitzar una construcció de quatre plantes. Per això mateix, el futur de Can Vies passa per la modificació d'aquest pla urbanístic. Un pla que va ser una imposició a la demanda veïnal de soterrament de les vies, que suposa l'expulsió dels veïns laterals de Can Vies i d'altres indrets de la zona. Aquest canvi s'està treballant des del teixit associatiu del barri per poder trobar una solució de consens que asseguri la continuïtat de Can Vies com a un triomf popular.

Per tots aquests motius, seguim treballant tan entusiasmades com el primer dia i més conscients que mai de la importància de seguir creant poder popular des dels espais lliures i autogestionats. Seguirem també, promovent la lluita que porti als barris a resoldre les seves necessitats de forma autogestionada i horitzontal tot combatent el capital i construint alternatives.

El Bloke en lluita contra el desallotjament i la turistificació del barri

El Bloke

El passat dimarts dia 17 de maig El Bloke va rebre una notificació de la mà de Bagursa i el Districte de Sants–Montjuïc que donava a les persones que hi viuen el marge d'un mes per abandonar l'edifici. Una vegada superat aquest termini està previst que s'iniciï un procés administratiu que posi en marxa la maquinària per desallotjar de l'edifici a les veïnes que hi viuen des de fa gairebé 8 anys.

El Bloke és un edifici situat al carrer Creu Coberta nº24, a la vora de Plaça Espanya, que va ser okupat al 2008. Els pisos d'aquest immoble es van quedar buits després de que expropiessin a les veïnes que hi vivien anys enrere. Aquestes van ser forçades a abandonar casa seva perquè es preveia l'execució d'un Pla Urbanístic que porta més de disset anys en curs i que pretenia obrir una carretera per enllaçar el carrer Diputació amb la Gran Via, amb l'objectiu de desembossar Plaça Espanya del trànsit i ampliar l'oferta hotelera i turística.

Un grup de persones va decidir entrar-hi a viure per solucionar les seves necessitats habitacionals i per denunciar que hi hagi habitatges buits mentre hi ha qui no té un sostre. Altres blocs del costat també es van okupar i, després de desallotjar-los, han estat solars buits sense cap ús durant una colla d'anys.

Aquesta reforma urbanística finalment no es durà a terme tal com es preveia en un principi, sinó que únicament connectarà Diputació amb Creu Coberta, amb el que es preveu un tap de trànsit que agreujarà la situació. El que sí quedarà serà un fantàstic hotel meravellós que seguirà ampliant l'oferta hotelera al barri, on totes podem constatar que en els últims anys s'ha anat omplint cada cop més d'allotjaments turístics. Totes aquestes iniciatives adreçades al turisme estan especulant amb el preu dels habitatges que, amb la crisi inventada pel sistema neoliberal, dóna resultant que algunes veïnes del barri han de marxar per no poder pagar aquests alts preus abusius.

Davant aquesta situació reivindiquem la necessitat d'habitatge i espais on les veïnes del barri puguin viure i socialitzar-se fora del cercle mercantilista, és per això que defensem l'okupació d'espais com a mitjà per a solucionar aquestes necessitats i la creació de formes de relacions autgestionades solidàries i de recolzament mutu.

El Bloke ha sigut un espai d'habitatge des que es va okupar per gent conscienciada i amb ganes de conviure de forma política i col•lectiva. Entre les seves parets hi han conviscut persones amb els seus anhels revolucionaris i les ganes de convivència fora dels paràmetres capitalistes. Els seus llits, les seves cuinesi cada racó han estat plens de vida i han estat refugi i aixopluc per molta gent, han donat cobertura a gent amb diferents problemàtiques socials on s'han pogut recolzar.

Aprofitem per donar el nostre suport i estima a les diferents cases i centres socials okupats que estan en un procés de desallotjament. Pensem que el sistema capitalista imposat només es pot trencar amb l'acció directa que, a la vegada, ens fa protagonistes de les nostres vides.

El Bloke és del barri i es queda al barri!
El Banc Expropiat es queda a Gràcia!
Can Vies no es toca!
Visca tots els espais que trenquen motlles!

Universitat popular

Universitat popular

A l'actualitat, la idea que totes les persones tenen dret a l'educació permanent queda recollida en nombrosos documents i legislacions, entenent que, sols mitjançant aquesta formació, les persones adultes poden adquirir, actualitzar, completar i/o ampliar els seus coneixements i aptituds per al seu desenvolupament personal i/o professional. Els conceptes "formació de persones adultes", "formació permanent" i "formació al llarg de la vida", són termes que impregnen una part de la retòrica política, administrativa i educativa des de ja fa un temps, tot i que això ha tingut una traducció pràctica escassament operativa.

El Consorci d'Educació i el Departament d'Ensenyament estan prioritzant aquells estudis que ofereixen una titulació, orientats especialment a la població jove. Fomentar aquests cursos és del tot necessari, si no fos perquè això significa una postergació i fins i tot una total anul•lació dels cursos de nivells instrumentals i inicials, per tant, una expulsió dels col•lectius amb menys formació i amb perfils de vulnerabilitat social.

L'aplicació d'un model organitzatiu poc adaptat a les necessitats i les característiques d'aquestes persones genera una dinàmica excloent que acaba produint una manca d'oferta formativa de nivells instrumentals a les escoles públiques. En els darrers anys han estat les entitats socials les que s'han fet càrrec d'aquesta tasca, però sovint amb menys recursos dels necessaris per fer-ho de forma sostenible i amb qualitat. Tot i així, la flexibilitat i adaptabilitat de les entitats del tercer sector ha facilitat que aquestes es fessin càrrec de bona part dels cursos d'acollida sociolingüística per a persones immigrades, TIC i formació bàsica.

Tant l'emergència de les necessitats -augment de població envellida; taxes d'atur elevades entre la població amb poca trajectòria formativa; població migrada amb manca de domini de la llengua; manca de domini de les TIC; etc.- com la complexitat de les situacions, ens haurien d'obligar a no deixar simplement en l'oblit l'acció educativa dirigida als sectors de la població amb més risc d'exclusió.

Des de fa uns mesos, un grup de persones vinculades a l'àmbit de la formació permanent estem dissenyant un projecte formatiu amb prisma comunitari, que parteixi de les necessitats reals de les persones, finançat amb fons públic i especialitzada en la formació bàsica, acollida sociolingüística (català i castellà per a migrants), circuit de formació instrumental (alfabetització, neolectura i certificat), alfabetització digital, Graduat en Educació Secundària, formació per a la vida i la inclusió social i competències transversals, des d'una òptica diferent a la dominant. Volem que aquest nou espai de formació quedi vinculat a la comunitat i al teixit associatiu del territori on s'estableixi la seu física, tot habilitant els mecanismes organitzatius necessaris per fomentar la participació, de manera que les persones que assisteixin puguin implicar-se, involucrar-se i tenir poder de decisió en les qüestions fonamentals (des d'aquelles que remeten al funcionament de l'escola, fins a aquelles referents a allò que volen aprendre).

L'escola sovint batega al marge de l'entorn. Aquesta proposta, però, busca la construcció d'un espai formatiu envaït per la pluralitat, l'heterogeneïtat social, capaç de donar resposta a les necessitats d'una ciutadania diversa en tots els seus ensenyaments i aprenentatges, i cogestionada per les entitats socials de l'entorn, les persones participants i les professionals que hi treballen.

Parlem d'una proposta però esperem que, en poc temps, es converteixi en una realitat arrelada al nostre barri, tant mancat d'espais formatius de qualitat.

Indignats i Refugiats

Punt de Suport de Persones Migrants

22 de maig de 2015. A les portes del CEAR (Comissió Espanyola d'Ajuda als Refugiats), un grup de refugiades i demandants d'asil es manifesten: un dels pocs actes en que de forma auto-organitzada i sense mediacions fan escoltar la seva pròpia paraula. Volen denunciar i visibilitzar les polítiques racistes i la violència burocràtica amb què es troben al cap de mesos de paperassa a Barcelona, no només en aquesta organització sinó en totes les encarregades de gestionar els tràmits de petició d'asil i les ajudes a refugiades.

A partir de l'èxit de la convocatòria, que s'arriba a realitzar tot i les ament asses rebudes des del CEAR i amb l'assistència de moltes refugiades que per primer cop es fan fortes per a denunciar-la, es forma el col·lectiu *Indignados Refugiados* amb la voluntat de documentar els casos de maltracta institucional que pateixen a Barcelona. Dos mesos després, refugiades a Madrid es manifesten contra les mateixes dinàmiques sota l'eslogan *Refugiados sin refugio*. Enfront la mateixa problemàtica, es comencen a teixir xarxes entre refugiades, activistes i col·lectius de migrants arreu de l'estat espanyol.

El drama que ve succeint al Mediterani i als països fronterers de l'Unió Europea no és res de nou, però va caldre la fotografia d'un nen de pell blanca i roba occidental mort a la sorra per generar una onada general d'empatia davant el que s'ha anomenat 'crisis dels refugiats'. L'estiu de 2015 el conflicte de Síria seguia escalant rere quatre anys de guerra, i si les classes mitjanes havien pogut anar sortint del país pel seus propis mitjans ara eren les classes més baixes que es veien obligades a fugir-ne amb poc més que els seus cossos i el que podien dur a sobre. Cada cop més i més persones emprenien valentes camins impossibles cercant millorar les seves condicions de vida i, sense importar-los les línies traçades entre països, portaven a les portes d'Europa les conseqüències de segles d'imperialisme i del neocolonialisme actual.

'Quiero tener los mismos derechos que Ada Colau'

Moltes es van sentir aleshores impulsades a actuar, i les institucions es sumaren al carro. A Barcelona, el 'govern del canvi' celebra a l'agost una multitudinària manifestació a l'estació del Nord on hi assisteix molta gent blanca, representants de partits polítics i dos refugiades amb una pancarta - 'Quiero tener los mismos derechos que Ada Colau' – que vol fer reflexionar més enllà del conegut 'Refugees Welcome'. Mentre l'alcaldessa anuncia la idea del Pla Ciutat Refugi de la que a partir d'ara farà bandera, les refugiades que reclamen igualtat de drets per a totes fan contacte amb algunes activistes presents per a organitzar-se al marge de la institució i del discurs humanitari i assistencialista.

El mes de setembre comencen les primeres assemblees convocades a centres socials. Refugiades i persones en tràmits d'asil denuncien amb pèls i senyals els casos de racisme i maltracta institucional als que s'enfronten, assenyalant les causes arrelades en les dinàmiques colonials i el capitalisme feroç que provoquen els desplaçaments de les persones. Així, es teixeixen llaços entre lluites i es pretén un plantejament radical no només de les polítiques d'asil i les seves deficiències, sinó del sistema en la seva totalitat i de com el poder es sustenta en l'exclusió de persones, l'explotació de les que són privades de drets i la repressió de la resistència que en sorgeix. Amb aquest punt de partida l'assemblea pren el nom de Punt de Suport de Persones Migrants, i vol donar acompanyament a Barcelona a aquelles que transiten i a aquelles que s'hi volen quedar, posant èmfasis en trencar la categorització de persones migrants i amb voluntat de treballar plegades amb les mateixes afectades.

Ciutat refugi? Hipocresia de merda!

3 de maig de 2015. Unes 200 persones es concentren a la plaça Sant Jaume. Responen a la crida en solidaritat amb el desallotjament del Mukhayyam que ha tingut lloc aquell mateix matí. Les ordres per entrar a l'edifici de la Llotja, des d'on s'havia fet pública l'okupació durant la manifestació de l'1 de maig per acollir-hi el primer *Freespot* de la ciutat, es donaven a la mateixa hora en que s'inaugurava el Fòrum internacional sobre acollida i integració de persones refugiades a la Unió Europea. La lectura del manifest va ser acompanyada d'una pintada al terra que recuperava l'eslògan de la pancarta principal del Mukhayyam: 'Ciutat regufi? Hipocresia de merda!', tot just davant el cartell 'Refugees Welcome' que desde septembre 2015 penja al balcó del consistori publicitant Barcelona com a ciutat refugi.

Segons Indignados Refugiados, el pla no ha analitzat la situació sobre el terreny i es limita en els seus 8 mesos d'existència a una pàgina web on s'enumeren els mateixos procediments per a solicitants d'asil que ja existien, sense oferir cap mitjà per denunciar males pràctiques de les organitzacions encarregades dels tràmits i les ajudes ni obrir cap via per a la participació de les refugiades que ja són aquí. També posen èmfasi en la hipocresia que implica el concepte de ciutat refugi mentre que amb una doble vara l'ajuntament segueix reprimint i perseguint el col·lectiu de manters a la ciutat, fins a prohibir-los l'entrada en certes estacions de metro, on la policia assetja i identifica a les persones de pell negra i els requisen les seves pertinences.

Ciutat refugi – Ciutat rebel

Mentre criminalitzi i reprimeixi impunament les persones i els moviments que s'organitzen per gestionar les seves vides, una ciutat no podrà ser refugi. Enfront de la ciutat que corporacions i institucions volen vendre cap a fora - la (Marca) Barcelona cosmopolita i moderna, oberta i refugi -, s'alça i es visibilitza cada cop amb més força una altra ciutat, la de les persones que l'habiten: veïnes dels barris ofegats pels efectes de gentrificació i la massificació turística, okupes que recuperen i gestionen espais per a totes des del suport mutu, la solidaritat amb el projecte del Mukhayyam en només tres dies de vida, migrants aquí establerts que visibilitzen i fan front al racisme institucional en col·lectiu... Una ciutat rebel que vol recuperar l'espai públic de la seva cosificació i del control exhaustiu que se n'exerceix, en la que moltes lluites convergeixen creant noves aliances i espais per a totes.

Davant el desmantellament de l'estat del benestar, s'aguditza la tensió entre oprimits i opressors. Els migrants, amb menys drets i visibilització, són els primers en patir els efectes de la crisi capitalista i els primers a ser reprimits i criminalitzats, com ho són les nostres companyes activistes, vaguistes, llibertàries... Són també les més precàries les que s'organitzen per fer-hi front i gestionar les seves vides al marge del sistema que les exclou, creant llaços solidaris a través de les fronteres físiques i culturals.

Mobilización per la llibertat de Sidil — Sindicat Popular de Venedors Ambulants

Fluxos de població

Stop Mare Mortum Sants

Fluxos de població... eufemisme. El seu nom propi, persones refugiades, població que migra de pobles i ciutats a on plouen bombes, de pobles i ciutats a on les autoritats perpetuen l'espoli de les riqueses del país i de la seva gent, de pobles i ciutats on si crides "vull viure" et converteixen en un delinqüent o en un mort.

El/la migrant es refugia a una altra terra perquè a on està no pot viure, és així de senzill i dramàtic. I el drama es converteix en tragèdia quan la Unió Europea tanca les fronteres i deporta a les persones refugiades fora de l'Espai Schengen, conculcant tots els drets sobre la lliure circulació de persones i el dret d'asil.

Potser cal recordar-los: "Tota persona té dret a circular i escollir el seu lloc de residència a l'interior d'un estat", "Tota persona té dret a cercar asil i a beneficiar-se'n en d'altres països", "Prohibició d'expulsió i devolució (refoulement) de refugiats".

Les autoritats elegides democràticament no saben llegir! Ho demostren dia a dia, minut a minut, els uns perquè fan les lleis i acords que els hi convé, acord de "refoulement" amb Turquia, i els altres perquè no tenen el coratge de denunciar i desobeir aquests acords i obrir l'escletxa al bon govern autonòmic i municipal.

Als costats, encerclant al poder "democràtic", la societat civil organitzada que es posa a fer realitat el rescat a les persones, les cures de la salut, l'atenció en el viatge, les brigadistes, la denúncia pública constant. Sense medis, amb *finançament solidari*. I aquí parlem també de totes les organitzacions i xarxes que al territori de la Unió Europea batallen per a què, per exemple, es tanquin els Centres d'Internament d'Estrangers i hi hagi una política envers al que arriba que , en primer lloc, tingui a veure amb la dignitat de les persones que habitem aquest món.

Les notícies, els relats, les imatges, les històries que ens arriben diàriament es transformen en consciència de la responsabilitat de la Unió Europea en el no acolliment i "refoulement" de les persones refugiades i migrants deixant-les en el desemparament, la il·legalitat i a mercè de les màfies connivents amb els poders locals.

Al tancar la frontera amb la Unió Europea a Grècia les persones refugiades tenen que viatjar a Líbia i pagar a les màfies per passar pel Canal de Sicília, travessia molt més perillosa que està fent que els que anhelen viure tornin a morir ofegats. Perquè cada ofegat és la història dels que es varen ofegar i el futur dels que s'ofegaran.

Diuen a la ràdio que hi ha 20.000 nens i nenes refugiades sense cap adult, soles, a terres europees.

La Plataforma de Suport a les Refugiades de l'Alt Urgell talla la carretera N-145 amb Andorra al crit de "si tanquen fronteres nosaltres tanquem carreteres".

Als barris de Barcelona ens unim en Plataformes de lluita i transformació social.

Al barri ens ajuntem els segons dimecres de mes a la plaça de Sants.

Mou-te, pensa, comparteix, actua perquè si no acabaran amb la humanitat.

"Obriu les fronteres!"

Gemma Parera, Idomeni

Més de 50.000 persones es troben bloquejades a Grècia, la majoria en centres d'internament i camps de refugiats militaritzats, on viuen, en condicions deplorables i amb incomprensió i desesperació el tancament de les fronteres. "Només vull viure com una persona", ens diu la Hind, una jove de Damasc, des del camp d'Eko, un dels assentaments no oficials que encara resisteix prop d'Idomeni.

La setmana del 23 de maig es va desallotjar el campament d'Idomeni, on van quedar bloquejades milers de persones davant la tanca que separa Macedònia i Grècia i que bloqueja la "ruta dels Balcans". En declaracions del president del Consell Europeu, Donald Tusk, aquest tancament respon a un mandat de la UE: "agraeixo als països dels Balcans occidentals que estiguin implementant part de l'estratègia integral de la Unió Europea per fer front a la crisi migratòria".

Idomeni, camp de resistència

Idomeni es va convertir al llarg d'aquests mesos en un camp de resistència quotidiana a aquesta Europa fortalesa, com el hotspot de Moria a Lesbos i tants altres camps i centres de detenció on les protestes i les revoltes són contínues.

A Idomeni, amb el crit "Obriu les fronteres!", hi hagut diversos intents col·lectius de travessar la frontera greco-macedònia. Per recordar-ne alguns, el 13 de març, amb la "marxa de l'esperança", unes 700 persones van aconseguir creuar el riu que separa els dos països, però van ser detingudes, colpejades i retornades a Grècia en camions de l'exèrcit macedoni. El 10 d'abril milers de persones ho van tornar a intentar, aquesta vegada tallant la reixa, i van ser brutalment reprimides pels militars macedonis amb gasos lacrimògens i bales de goma, que van causar 260 persones ferides, entre elles molts nens i nenes, al respirar els gasos que llençaven sobre les tendes. El 18 de maig en un intent més desesperat, van llençar un vagó de tren contra la tanca i la resposta va ser encara més dura amb el llançament de gasos sobre tot el camp per part de la policia grega.

El pal i la pastanaga

El desallotjament, segons el govern grec, es va fer de forma "pacífica", però respon a mesos de violència continuada contra les refugiades, plens de mentides, desgast, amenaces i repressió. En certa manera, acabar amb el campament d'Idomeni, - que no amb la resistència de les refugiades- s'ha fet amb la política del pal i la pastanaga.

La pastanaga ha estat representada pel personal de l'ACNUR que durant aquest temps ha demanat a les refugiades traslladar-se a les desenes de campaments oficials militaritzats que s'han creat a diversos indrets del país. Els prometien que allà tindrien millors condicions i possibilitats de demanar l'asil o la reubicació, però un cop hi arribaven la realitat era ben diferent. "El menjar és incomestible, l'hem de llençar" – afirma el Walid que viu al campament de Nea Kavala - , un espai que ha esdevingut un *guetto*; ballat, aïllat, invisibilitzat, on es nega l'entrada a persones voluntàries, i controlat per militars. Una realitat dura ens trobem també al campament situat a les afores d'Oreokastro, una nau industrial en un polígon desolador, on no hi ha ni suficient aigua per rentar-se. A més, segons ens diuen les refugiades, cap de les persones que estan en aquests camps ha tingut resposta del Servei d'Asil Grec, que no contesta les videotrucades d'Skype, la única via que tenien fins ara per demanar l'asil, el reagrupament familiar o entrar en el programa de reubicació a altres països europeus.

Com que milers de persones es negaven a abandonar Idomeni, perquè com explica el Mohamed "ja no ens creiem a l'ACNUR", ha entrat en joc la política del pal. Ha anat en augment el desgast, les amenaces i la repressió, amb la restricció de la possibilitat de demanar l'asil només als camps oficials; amb el llançament continu-

Intent de saltar la tanca al campament d'Idomeni — Gemma Parera

Camp d'Eko — Gemma Parera

Atacs al campament d'Idomeni (8 d'abril) — Gina Garriga

Atacs al campament d'Idomeni — Gina Garriga

Protesta al campament d'Idomeni — Gemma Parera

Camp oficial d'Oreokastro — Gemma Parera

at de gasos lacrimògens; helicòpters policials i militars sobrevolant el campament; talls d'aigua, persecució de les voluntàries i impediments per accedir o portar menjar al camp. Això és el que explica que, forçats per la policia grega, - i prohibint l'entrada a voluntàries i periodistes- el 23 de maig, i els dies posteriors, unes 4.000 persones pugessin als autocars que els van dur a un dels 14 campaments oficials, a la zona de Tessalònica, lluny de la frontera i la majoria aïllats de les poblacions locals. El Mahmoud, que està al campament de Lagkadikia, ens ho diu clarament "si vaig marxar va ser per la por als gasos, no podies respirar, era perillós".

Creuar fronteres

Milers persones, al voltant d'unes 4.000, no han volgut marxar des d'Idomeni als camps oficials i s'han traslladat a altres assentaments prop de la frontera, com els d'Eko, Hara i BP, que de moment continuen resistint, amenaçats per un possible desallotjament. "Ens han dit que empaquetem les nostres coses, vivim amb la por contínua d'un desallotjament", explica el Mohamed en un ambient tens al campament d'Eko.

Moltes intenten creuar la frontera de nit a través del bosc i del riu. La majoria són retornades, com és el cas de la Hind que va fugir amb un grup de persones de Síria: "després de tres mesos i una setmana vivint a Idomeni vam perdre l'esperança que obrís la frontera, vam caminar 3 dies sense parar, però ens van detenir prop de Skopje; per a les famílies amb nens va ser molt dur". Algunes persones ho han intentat 10 o 11 vegades i ens diuen que no deixaran de ferho. L'Ashan, del Pakistan, que ho ha intentat quatre vegades – una d'elles en un camió i tres a través del bosc- ens diu que "la policia ens pega quan ens deté, però ho tornaré a intentar, és la única opció que ens queda; ▸ no aniré a un camp militar, són com una mitja presó, només pots sortir unes hores". Ens explica que hi ha persones que fan el camí per si mateixes, altres ho fan amb "màfies", que han arribat a cobrar 1.500 euros; fan negoci de la desesperació per creuar una frontera que tan sols fa uns mesos estava oberta. Ara, amb les noves fronteres, calen diners i jugar-se la vida per travessar i continuar la ruta dels Balcans, on persones que han aconseguit creuar relaten les agressions de la policia d'aquests països o de grups d'ultradreta.

Asil o deportació?

A partir de juny es posa en marxa el procés de pre-registre, al que només poden accedir les persones que han entrat a Grècia entre l'1 de gener i el 20 de març de 2016 i que es troben en campaments oficials al continent (no a les illes). És el primer pas per sol·licitar l'asil a Grècia, el reagrupament familiar o el trasllat a un altre país europeu (per als que procedeixen de Síria, Iraq i uns pocs països més). El pre-registre dóna dret a sortir dels camps, però durant el temps que duri el procés, - la circular emesa per les autoritats avisa que serà llarg- no se'ls proporciona habitatge – més enllà de les tendes-, la sanitat està limitada, i no tenen dret a treballar ni a sortir del país; a més, queda oberta la porta de la deportació per a les persones que no compleixin aquests requisits o que rebin una resposta negativa.

A les illes la situació és encara pitjor; abans del pacte de la UE amb Turquia es registraven i partien al continent, però ara han de fer la petició d'asil o reubicació als centres de detenció insulars. Si en tres mesos no tenen resposta positiva, la poden recórrer i esperar tres mesos més, després dels quals pot venir l'asil o la deportació. Mentrestant, com explica un membre de La Burxa des de Lesbos "la illa es converteix en una presó: el mar en els teus barrots, FRONTEX en els teus carcellers i una tenda de campanya en la teva cella". I moltes de les anomenades "migrants econòmiques" estan sent ja deportades en el marc d'aquest acord en que deportacions, militarització de fronteres i repressió cap a les persones migrants són elements comuns de l'externalització de les fronteres, on Turquia juga ara el paper que fa temps desenvolupa Marroc a Ceuta i Melilla.

Iniciatives des de la solidaritat activa

A les illes i a les ciutats gregues han crescut les iniciatives autoorganitzades de suport a les persones refugiades. S'han ocupat edificis, els anomenats *freespot*, com el de Notara 26 i l'Hotel Plaza a Atenes, entre molts d'altres, i el de Orfanatopio a Tessalònica; espais que proporcionen un habitatge i suport a les persones migrants fugint de l'assistencialisme, un objectiu no sempre fàcil en una relació desigual, com afirmen algunes de les que participen en aquests espais.

A Orfanatopio viuen unes 80 persones, moltes d'elles arribades d'Idomeni – que està a uns 75 km-, i s'organitzen a través d'una assemblea setmanal, des d'on a més de gestionar l'espai promouen mobilitzacions per l'obertura de les fronteres, contra les deportacions i per la igualtat de drets a Grècia, com ara, l'atenció mèdica. "És important traslladar la lluita a les ciutats i fer pressió política" afirma un dels participants d'Orfanatopio.

A Barcelona ja fa temps que, amb aquest mateix principi, s'han activat moltes lluites per l'obertura de les fronteres i el suport de forma autogestionada a les refugiades, com el Punt de Suport per a Persones Migrants, l'ocupació l'1 de maig del freespot Mukhayyam a la Llotja de Barcelona, desallotjat pocs dies després pels Mossos d'Esquadra, o l'acampada refugiada promoguda per la Brigada Eko-Idomeni que, des del 14 al 17 de maig, va plantar les tendes davant la seu de la Comissió Europea a Barcelona, al Passeig de Gràcia, i va acollir xerrades i activitats per a la lliure circulació de les persones. "Si la Unió Europea no fa cas als camps de refugiats, els portarem aquí", afirmen.

Acampada Refugiada Barcelona

Hotspot de Moria a Lesbos

Foto: Sergi Rugrand

El pacte de la vergonya

Lluís Torres

Europa és una terra que sembla condemnada a no aprendre de la seva història. Bressol d'imperis globals, genocidis i guerres mundials, aquest continent ha vist de prop la cara més fosca de la humanitat. I allò que en el seu dia semblaven actes polítics, el temps ho ha acabat jutjant com a crims.

Així, avui sabem que la Conferència de Berlín (1884-1885) va impulsar el colonialisme més exacerbat per part dels estats europeus que van repartir-se el continent africà; que la Conferència de les Açores va ser una reunió de criminals que van posar-se d'acord per iniciar la invasió d'Iraq (2003); i que, en ple 2016, el pacte entre la Unió Europea i Turquia no ens allunya gens de les vergonyes del passat.

El dia 18 de març el Consell Europeu, format pels 28 caps d'Estat o de govern dels països de la Unió, el president de la Comissió Europea, i el propi president del Consell Europeu; va signar l'acord entre la Unió Europea i Turquia. Un acord que entraria en vigor dos dies després i que representa la culminació de la desastrosa política d'Europa respecte de les persones refugiades.

Aquest pacte converteix les refugiades en criminals que són detingudes només per la seva condició de buscadores d'asil, permet que aquestes persones siguin empresonades en camps militars i, finalment, preveu realitzar devolucions massives a camps emplaçats a Turquia des d'on, teòrica i únicament, es gestionarà l'asil de persones de Síria. A canvi, la Unió Europea paga a l'Estat turc 3.000 milions d'euros, ampliables a 3.000 milions més, provinents del Fons Europeu pels Refugiats.

En altres paraules, ja que per Europa les persones que fugen desesperadament són un problema, la Unió paga a Turquia perquè faci de mur de contenció de refugiades. Aquest cúmul de violacions del dret internacional i dels Drets Humans se sosté sobre la base de que Turquia és un Estat segur per aquestes persones.

Res més lluny de la realitat. L'Estat dirigit pel govern d'Erdogan ha demostrat repetidament ser un territori hostil per les persones refugiades. En primer lloc, perquè ja no és un Estat segur ni pels propis turcs. Des de fa mesos, la deriva autoritària d'Erdogan ha portat a la repetició d'eleccions, a la destitució de càrrecs governamentals i a la militarització creixent de la societat. En un context en que el govern turc ataca els principis mateixos de la democràcia, quin incentiu té per garantir la protecció de les refugiades? I, sabent que l'única preocupació europea és que Turquia sigui un mur, què no tolerarà la Unió per tal de que no arribin refugiades a les seves costes?

Erdogan té un xec en blanc, ho sap, i això s'aprecia fins i tot a nivell formal. En aquest moment, Turquia tan sols reconeix com a refugiades aquelles persones que provenen de Síria i, fins i tot, a aquestes, només se'ls concedeix un status de protecció temporal. Però més enllà dels formalismes, la inseguretat imperant al territori es reflexa en forma de crims.

Per una banda, s'ha demostrat que en repetides ocasions el govern d'Erdogan ha retornat refugiades provinents de Síria i Iraq a aquests països en guerra. Per l'altra, hi ha hagut almenys 16 casos d'assassinat, entre ells tres nens, de persones que intentaven creuar la frontera de Turquia des de Síria. Tots ells comesos per part de la policia turca, segons va informar l'Observatori Sirià pels Drets Humans.

Però si Turquia és una terra perillosa per qualsevol persona refugiada, incloses aquelles que en teoria compten amb drets especials, com es el cas de les sirianes, encara ho és més per les kurdes. La guerra entre el Kurdistan turc i l'Estat d'Erdogan està en un dels moments més crus. L'exèrcit turc ha actuat sobre aquesta regió no només combatent a les milícies del PKK, sinó massacrant a la població civil, realitzant detencions sumàries, aplicant tècniques de tortura i realitzant polítiques de setge sobre algunes de les principals ciutats de la regió. La llista de crims de guerra i contra la humanitat que poden aplicar-se al govern d'Erdogan és llarga però les violacions comeses per aquest no acaben aquí.

Durant el setge de Kobane (2014-2015), al Kurdistan sirià, les dirigents turques van optar per una política de complicitat amb Estat Islàmic, obrint la frontera a les combatents islamistes que creuaven cap a Síria per sumar-se a les seves files però tancant-la a les milicianes que volien ajudar en la defensa de la ciutat i a les refugiades que volien fugir-ne. A més d'això, Turquia ha permès i segueix permetent el finançament del grup terrorista a través de la venta de petroli en territori turc.

En conjunt, l'agressivitat que mostra Turquia enfront de la població kurda fa que aquesta corri un greu perill en aquest territori. No obstant, com s'ha demostrat, no hi ha cap refugiada que es trobi segura en aquest país. Aquelles que fugen de la barbàrie, ja siguin sirianes, iraquianes, afganes, palestines o kurdes, totes saben que no volen tornar enrere, que no volen tornar a trepitjar Turquia, que només volen arribar a una Europa on creuen que impera la pau i la democràcia.

Però una vegada més, aquesta Europa està mostrant les seves vergonyes. I una vegada més la història la jutjarà pels seus crims.

RACÓ HISTÒRIC

Fugir de l'horror

Agus Giralt

Imagineu-vos un tren circulant cap al nord, cap a França. Un tren atrotinat que es troba ple de gent, ple de nens i nenes que viatgen sols. Un tren que després de passar de Portbou a Cervera de la Marenda segueix cap al nord creuant França en direcció a Suïssa on a cada parada van baixant nens per ser recollits per famílies. Dins del tren viatja una nena amb les seves dues germanes, ella és diu Joaquima Reverter Schweitzer i és una veïna de la Bordeta. Ens trobem a la Guerra Civil i la Joaquima és una refugiada. Un viatge que la memòria de la nostra protagonista esborrarà del tot, conservant tan sols el record dels nens sols i dels petons i les abraçades dels familiars a cada estació.

La Joaquima Reverter en realitat va tenir una oportunitat que molts d'altres nens i nenes no van tenir. La seva mare conservava la nacionalitat suïssa i això li va permetre enviar a les seves filles en un tren de la Creu Roja cap al país dels alps, lluny dels bombardejos. Centenars d'altres veïns dels nostres barris no van tenir aquesta opció i quan el feixisme va trucar a la seva porta van haver de fugir dels horrors de la guerra o de les persecucions cap a la frontera.

Una altra dona santsenca, la Joaquima Gener, va creuar la frontera amb la seva mare dins d'un camió, sense ser conscient que ho havien fet, ja que anava seguint al seu pare que era a l'exercit republicà. Els soldats marxaven cap a França cercant una terra que, per als que havien lluitat armats d'ideals, seguia sent la terra de la llibertat, de la igualtat i de la fraternitat. Però França va rebre als homes, a les dones i als nens com si fossin ordes de salvatges, arribant a qualificar-los, fins i tot en decrets oficials, com a *estrangers indesitjables*.

Els refugiats van ser confinats en camps de concentració tant precaris que en molts casos va haver de passar temps a la intempèrie fins que van disposar de barracons miserables. Camps on es van separar les dones i els nens dels homes i on tots plegats patiren tant la misèria com els càstigs i les tortures de les temudes tropes senegaleses. Gràcies a que la mare de la Joaquima Gener havia amagat les joies dins de cabdells de llana quan van creuar la frontera va evitar que els guardes francesos li robessin i els van utilitzar més tard per situar-se al Castell de Giverzac, el pare no el van tornar a veure fins que un dia, sense avís, va aparèixer buscant un bany per poder-se treure els polls.

Una altra veïna, la Pietat Foz va arribar a la frontera caminant, ja que el carro que portaven es reservava per a la gent que no podia caminar. Després de creuar la frontera i que els gendarmes els hi fessin escollir entre Franco o Negrín, van ser enviats en tren fins a Gérardmer, un poble a tocar d'Estrasburg. Gent dels nostres barris que fugint d'una mort més que probable van ser tractats de forma miserable i que tanmateix en molts casos, com en el cas de la Carme Boatell, van formar el gruix de la Resistència que va alliberar França del nazisme.

Quatre dones que van fer centenars de quilòmetres a peu o en transports atrotinats, que van creuar fronteres i que van patir camps de concertació pel simple fet de fugir de l'horror. D'un horror que regna ara a d'altres terres, però que segueix sent el mateix horror.

TASQUES CENTENÀRIES

L'últim mohicà del barri

Jordi Peralta

La història d'Alimentació Jubierre, situada a la cantonada dels carrers de l'Espanya Industrial i del Masnou, comença l'any 1948. Era una bona època per a aquest tipus de negoci, però els temps canvien i ara poca gent en queda, d'aquelles famílies del barri que visitaven l'indret diàriament. Encara vénen clients de tota la vida que fan la seva compra habitual, però també molts tafaners. "Entren a la botiga i diuen *Oh, quina bodega tan maca! No tanqueu, si us plau!*, però no adquireixen cap producte", comenta en Josep, resignat.

La preocupació és raonable: la davallada en el nombre de clients es va iniciar fa deu anys, i s'ha accentuat amb el punt d'inflexió que ha suposat l'expansió de Mercadona i la proliferació de petits supermercats. "Amb prou feines anirem tirant com podrem fins a la jubilació. No tenim perspectives de futur", explica el botiguer tot remarcant que no es tracta de pessimisme, sinó de realisme. Valora especialment l'atenció personalitzada al públic que un establiment com aquest facilita i la proximitat i caliu que d'altres superfícies no atorguen. "Sovint et toca fer de psicòleg amb els clients, una cosa que s'està perdent". I afegeix, amb un punt d'orgull i d'èpica: "Per això som el darrer mohicà de Sants. Aquí seguim, malgrat tot".

HACKLAB

Compromís mediambiental

Hacklab, Can Batlló

La tecnologia nova atrau com si fos màgia, i quan vaig veure en una botiga una galleda d'escombraries de cuina, fabricada per Big Brossa Data amb càmera incorporada, havia de comprar-me-la. No era difícil justificar la compra perquè aquest cub, a més de molar un munt per nou i d'última generació, també em permetia demostrar davant de tots que m'importa aquest tema tan important, el medi ambient.

Cada vegada que llenço escombraries al meu nou smart-cubell, fa una fotografia. Pell de plàtan, pa sec, un embolcall de plàstic. Es registra tot i s'envia per internet al centre de processament de Big Brossa Data on tenen milers d'ordinadors funcionant 24 hores al dia, set dies a la setmana, allotjats en naus especials equipades amb potents sistemes d'aire condicionat per refredar els ordinadors que tant s'escalfen. Són professionals, i per això tenen la infraestructura necessària per a poder analitzar les meves fotos i les fotos dels altres centenars de milers de usuaris dels smart-cubells.

Els ordinadors de Big Brossa Data valoren si utilitzo el smart-cubell de manera responsable o no. Si estic tirant les escombraries indicades, si estic cuidant el medi ambient, si sóc bon ciutadà, o no. El bon comportament mereix ser premiat i reconegut entre els amics. Big Brossa Data publica gratuïtament i en temps real el meu nivell de compromís en el meu mur de Facebook. També em dóna la llibertat, si vull, de penjar alguna foto presa pel meu smart-cubell a Instagram.

Ara la meva gent sap que jo em prenc això del planeta seriosament. I si no fos així ho veurien i em podrien dir alguna cosa per la xarxa o fins i tot deixar de seguir-me. I això és una pressió important que un es nota, i et fa pensar dues vegades abans de tirar qualsevol cosa a l'smart-cubell. Big Brossa està canviant el món i ara descanso millor.

HUMOR

POEMA

POEMA EXPROPIAT

A les places dels nostres barris
Els comuns digueren als poderosos:
-No hem fet tot aquest xivarri
Per a que quedin els *destrossos*.
- El vostre rebuig a la violència
Està basat en l'opulència.
-Contra la propietat privada
Esdevindrem manada.
- No podreu gaudir com porcs,
Per molts gossos que porteu,
I per molt que ens ho negueu
Portem un món nou als nostres cors.

Oriol Barras

CINEMA

"Trumbo, la llista negra de Hollywood"

de Jay Roach (2015)

Lancelot

Dalton Trumbo va ser un escriptor i guionista nord-americà que pertanyia al partit comunista, gran defensor dels drets dels treballadors que arran de la caça de bruixes efectuada pel senador Mc Carthy a principis dels anys 40 va ser jutjat i castigat al costat dels seus companys, denominats "els deu de Hollywood", a pena de presó i boicot professional per, segons les acusacions, atemptar contra la seguretat del seu país. Entre els seus guions més importants es troben els guanyadors de l'Oscar "Vacances a Roma" i "El brau" que va haver de signar amb pseudònim i sobretot "Espartaco", l'obra mestra de Stanley Kubrick. No obstant, mai es va doblegar i va mantenir els seus principis i dignitat.

La pel·lícula és un aplicat "biopic" que narra els seus grans problemes sorgits d'aquest ranci Comitè d'Activitats Antiamericanes i les injustícies que en nom de la pàtria es van dur a terme. També queda molt palesa la debilitat o el mal entès patriotisme de molts dels seus companys que, amb més o menys entusiasme, van acusar als seus companys, sobretot, per no perdre els seus llocs en la indústria de Hollywood.

Tècnica i artísticament la pel·lícula està ben realitzada ja que, a més, la fotografia i els disseny són evocadors de l'època i del lloc en qüestió, i molt ben cuidada en els seus més mínims detalls. La força de la història justifica que la seva realització quedi més en segon pla i que el seu director hagi apostat per presentar-la de forma convencional.

Les interpretacions són magnífiques i representen, al costat del guió, els majors atractius del film. Bryan Cranston, molt conegut per ser el protagonista de l'excepcional sèrie "Breaking bad", aconsegueix una enlluernadora interpretació donant vida al personatge que dóna nom al film. També Helen Mirren, encarnant a la viperina periodista Hedda Hopper, està magnífica, igual que Diane Lane, John Goodman, Louis C.K. i la resta del repartiment, alguns d'ells encarnant mítics actors del cinema com John Wayne o Kirk Douglas.

CINEMA

"El lugar que ya no está"

de Espacio Tangente

Agus Giralt

Entre la molta mitologia que va crear el feixisme espanyol Burgos ocupa un lloc important com a capital de la cruzada nacional. *El lugar que ya no está*, un documental del col·lectiu *Espacio Tangente*, és un cop directe a aquest mite. Un vídeo tant dur com imprescindible que ens permet entendre sobre quins fonaments es va fonamentar la dictadura franquista. El vídeo arrenca amb fragments d'un discurs de María Eugenia Yagüe Martínez Campo, la filla del tristament famós General Yague, el mateix general que va ordenar que uns 4.000 republicans presos fossin assassinats a Badajoz. Un sanguinari que tanmateix segueix tenint una fundació al seu nom amb l'objecte de reivindicar-ne la figura i a la que els successius ajuntaments populars obren de forma habitual els equipaments públics de Burgos per als seus actes.

Seguint els processos de localització, exhumació i dignificació de les foses que encara queden per tot el territori i amb els records de molts testimonis el documental ens descobreix la violència premeditada que els colpistes van exercir a Burgos sense que ni la ciutat ni el territori fossin front de batalla o escenari d'enfrontaments entre dretes i esquerres. Un genocidi polític programat que va convertir tota la província en un dels espais més durament castigats per la repressió, tal i com demostren les 81 foses de que es té constància. Algunes de les quals com el Monte de la Pedraja on es van localitzar 135 víctimes.

Una història local que esdevé una sinècdoque del que va ser el règim. Potser llegint el subtitul del documental *La represión franquista en Burgos*, podríem creure que hi trobarem una història llunyana en el temps i en l'espai, res més lluny de la realitat. Les històries dels assassinats a sang freda, de les tortures i de la fraternitat que es va donar a les presons escoltades per boca dels supervivents i dels seus familiars se'ns fan tant properes com si les estiguessim escoltant en boca dels nostres propis avis i avies.

Dimecres 8
20:00 h
Projecció de la pel·licula Txindas sobre transexuals a Cabo Verde i debat posterior amb els autors [Auditori]

Dijous 9
21.30 h
Planeta Net, suma't al decreixement. Projecció de curts i participació veïnal [Bloc 9]

Divendres 10
19:00 h
Titelles solidàries amb els titellaires detinguts a Madrid. Taller de Marionetas de Pepe Otal [Espai de Trobada]
21:00 h
Sopar d'aniversari en solidàritat amb els titellaires represaliats [Carrer 11 de Juny]
22:00 h
Cabaret. Cors, circ, acrobàcies, cantautora, etc... [Auditori]
00:00 h
Festa i punxa discos, al carrer.
PD Hoveignegre
DJ Fumantxú

Dissabte 11
11:00 h
· Visita als projectes de Can Batlló. Tallers oberts
· Jocs Infantils [Carrer 11 de juny]
· Trobada cervesera [Taller de Cerveses]
13:30 h
Pregó i brindis [Espai de Trobada]
14:00 h
Dinar popular [Carrer 11 de Juny]
17:00 h
Presentació de la pel·licula Murieron por encima de sus posibilidades amb el director Isaki Lacuesta [Auditori]
19:00 h
Escalabirres [Carrer 11 de juny]
21:30 h
Correfoc amb Diables de Sants i Socarrimats de l'Infern
23:00 h
Concerts [Carrer 11 de juny]
Surfeit (rock surf instrumental)
BCN Ska Jazz Orquestra (ska-jazz)
Rage to Antonio Machine (tribut RATM)

La Bordeta, Sants. C/Constitució, 19.
Mes info a canbatllo.org

AGENDA

Juny 2016

11 de juny a les 13h
Presentació Fanzine Cor Pelut
Vermut i recital poètic
Concert Meconio i dj's
CSA Can Vies (C/ Jocs Florals, 40-42)

11 de juny
21h Angry Mama + Two Empty Bottles
Bo d'ajut: 4€
23:30h Kwelgaldisyei
Entrada lliure
Koitton Klub (C/ Rossend Arús, 9)

12 de juny a les 12:30h
VERMUTCOOP: Dj Xavi Mateu
Plaça Cal Muns

16 de juny a les 19h
Construcció de contrapoder:
Els límits de les institucions burgeses
A càrrec de Míriam Ferrandiz
Casal Independentista (C/ Muntadas, 24, baixos)

16 de juny a les 21:30h
Un Blues pel Sàhara: Groc
Bo d'ajut: 6€
Koitton Klub (C/ Rossend Arús, 9)

17 de juny a les 19h
Construcció d'una alternativa revolucionària:
La lluita contra l'imperialisme i la UE
A càrrec de Kostas Skordoulus i Arnau Carné
Casal Independentista (C/ Muntadas, 24, baixos)

17 de juny a les 21h
Hamburgueseria vegana
Ateneu Llibertari (C/ Maria Victòria, 10)

17 de juny a les 23:30h
Dj Mayfield + Dj Machito
Entrada lliure
Koitton Klub (C/ Rossend Arús, 9)

18 de juny
21:30h Pau Alabajos
Guixeta inversa
23.30h Dj Tropicalba (festa feminista)
Entrada lliure
Koitton Klub (C/ Rossend Arús, 9)

19 de juny a les 12:30h
VERMUTCOOP: Sants Little Band
Plaça Cal Muns

19 de juny a les 16:30h
Cinema: Recursos humanos, Scott Noble
Ateneu Llibertari (C/ Maria Victòria, 10)

21 de juny a les 19h
Construcció de la unitat popular:
L'assemblea municipalista dels Països Catalans
A càrrec de Carles Riera
Casal Independentista (C/ Muntadas, 24, baixos)

22 de juny a les 18:30h
Taller d'estètica gràfica per fer cartells
Ateneu Llibertari (C/ Maria Victòria, 10)

22 de juny a les 21:30h
Impro con limón (teatre de la improvisació)
Guixeta inversa
Koitton Klub (C/ Rossend Arús, 9)

23 de juny a les 18h
Trobada europea Teatre de les Oprimides
Organitza: la Fondona
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

23 de juny de 19h a 3h
Revetlla de Sant Joan
Sopar popular (15 euros)
Espectacle pirotècnic
Flam del Canigó
Nit de PD's amb coca i cava
Organitza: Casal Independentista, Diables i Castellers de Sants
Passeig de Sant Antoni 55

23 de juny a les 21h
Revetlla de Sant Joan al carrer: Sopar i Dj Konguito
Carrer Rossend Arús

24 de juny a les 10h
Trobada europea Teatre de les Oprimides
Organitza: la Fondona
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

25 de juny a les 10h
Trobada europea Teatre de les Oprimides
Organitza: la Fondona
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

25 de juny
21h Satan Family
Bo d'ajut: 5€
23:30h Dj Luis LeNuit
Entrada lliure
Koitton Klub (C/ Rossend Arús, 9)

26 de juny a les 12:30h
VERMUTCOOP
Plaça Cal Muns

29 de juny a les 21:30h
Matizz Band
Bo d'ajut: 5€
Koitton Klub (C/ Rossend Arús, 9)

30 de juny a les 19h
Construcció de sobirania:
Crítica feminista de l'economia política
A càrrec de Joana Badia i Isabel Benítez
Casal Independentista (C/ Muntadas, 24, baixos)

30 de juny a les 21:30h
FRAC (Fundación de raperos atípicos de Cádiz)
Bo d'ajut: 6€/8€
Koitton Klub (C/ Rossend Arús, 9)

AGENDA MENSUAL FIXA

ESPAI DE SALUT
Dilluns a les 20h
espaisalutcanvies@gmail.com
CSA Can Vies (C/ Jocs Florals, 40-42)

ARTS MARCIALS
Dilluns i dimecres de 17h a 19
CSA Can Vies (C/ Jocs Florals, 40-42)

TALLER DE IOGA
Dimarts a les 10h
Inscripcions a canvies@gmail.com
CSA Can Vies (C/ Jocs Florals, 40-42)

TALLER DE COSTURA
Dimarts de 18h a 20h
CSA Can Vies (C/ Jocs Florals, 40-42)

TALLER DE TEATRE
Dimarts a les 20:30h
CSA Can Vies (C/ Jocs Florars, 40-42)

ASSEMBLEA DEL CSA CAN VIES
Dimecres a les 19h
CSA Can Vies (C/ Jocs Florals, 40-42)

KAFETA DIJOUS MUSICALS
Dijous de 18h a 22h
CSA Can Vies (C/ Jocs Florals, 40-42)

ASSEMBLEA JÓVENS DE LES TERRES DE L'EBRE
Dijous a les 20h
CSA Can Vies (C/ Jocs Florals, 40-42)

JORNADES OBERTES DE TREBALL
Dissabtes a les 10:30h
CSA Can Vies (C/ Jocs Florals, 40-42)

PUNT D'INFORMACIÓ LABORAL
Dilluns de 18:30h a 21h
COS Barcelonès
Casal Independentista (C/ Muntadas, 24, baixos)

CLASSE DE IOGA
Diumenge a les 19h
Preu 5 euros la sessió
Casal Independentista (C/ Muntadas, 24, baixos)

BIBLIOTECA SOCIAL MATEO MORRAL
Dilluns de 17h a 20.30h
Ateneu Llibertari (C/Maria Victòria, 10)

TALLER DE LLENGUA DE SIGNES
Dilluns a les 19h
Ateneu Llibertari (C/Maria Victòria, 10)

ASSEMBLEA D'ACCIÓ LLIBERTARIA
Dimarts a les 20:30h
Ateneu Llibertari (C/Maria Victòria, 10)

HAMBURGUESERIA VEGANA
1r i 3r divendres de cada mes a les 21.00h
Ateneu Llibertari (C/Maria Victòria, 10)

GRUP D'HABITATGE DE SANTS
Diumenge a les 19.30h
Ateneu Llibertari (C/Maria Victòria, 10)

TALLER DE DIBUIX I PINTURA
Dimarts de 18h a 20h
Espai Obert (C/ Violant d'Hongria, 71)

REUNIÓ COL·LECTIU ETCÈTERA
Dimecres de 19h a 21h
Espai Obert (C/ Violant d'Hongria, 71)

ASSEMBLEA FAMILIARS ATUREM EL PARLAMENT
Dimecres a les 19h
Espai Obert (C/ Violant d'Hongria, 71)

TALLER DE SALSA
Dimecres de 21:30h a 23h
Espai Obert (C/ Violant d'Hongria, 71)

ASSAIG DEL COL·LECTIU DE TEATRE LA CUENTISTA
Dijous de 16h a 20h
Espai Obert (C/ Violant d'Hongria, 71)

COOPERATIVA DE CONSUM PANXA CONTENTA
Dijous de 19h a 22h
Espai Obert (C/ Violant d'Hongria, 71)

ASSAIG CORAL EL CORCÓ D'ALPS
Dijous de 21:30h a 23h
Espai Obert (C/ Violant d'Hongria, 71)

ASSEMBLEA ESCOLA ARCÀDIA
Divendres a les 19h
Espai Obert (C/ Violant d'Hongria, 71)

ASSEMBLEA ATENEU LLIBERTARI DEL POBLE SEC
Divendres a les 19h
Espai Obert (C/ Violant d'Hongria, 71)

CLASSES D'ANGLÈS PER INFANTS
Dimarts de 18h a 19h
Centre Social de Sants (C/ Olzinelles, 30)

TALLER DE IOGA
Dimarts de 19h a 20h
Preu: 2,90 euros per classe / 11 euros mensuals
C. Social de Sants (C/ Olzinelles, 30)

ASSEMBLEA SALVEM LES PENSIONS
Dimecres de 18:30h a 20:30h
C. Social de Sants (C/ Olzinelles, 30)

INICIACIÓ A L'ALEMANY
Dijous de 16:30h a 18h
Preu 20 euros mensuals
C. Social de Sants (C/ Olzinelles, 30)

TALLER DE TAI-TXÍ
Dijous de 19:30h a 21h
Preu 6 euros per classe / 25 euros mensuals
C. Social de Sants (C/ Olzinelles, 30)

COLLA BASTONERA INFANTIL
Divendres de 18:30h a 19:30h
Cada 15 dies
C. Social de Sants (C/ Olzinelles, 30)

BIBLIOTECA POPULAR JOSEP PONS (XARXA DE BIBLIOTEQUES SOCIALS)
Matins: dilluns, dijous, divendres i dissabtes de 10h a 13h
Tardes: dilluns, dimarts i dijous de 17h a 20h i divendres de 18h a 21h.
Tancat: dimarts matí i dimecres tot el dia
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

FUSTERIA COL·LECTIVA
Taller obert: dilluns de 10h a 13h i de 16h a 19h
Taller comunitari: dimarts de 10h a 13h i de 16h a 19h
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ DELS MOVIMENTS SOCIALS
Dilluns, dimarts i dijous de 17h-19h
Per demanar fer consultes en un altre horari escriure a:
arxiudelaciutat@gmail.com

ROCÒDROM
Obert dilluns dimecres i divendres de 18h a 21h
Neteja col·lectiva dimarts de 18h a 21h
Dones escaladores dimecres de 10h a 13h
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

LA NAU. ESPAI FAMILIAR
Dilluns de 10:30h a 12:30h i de 17:30h a 19:30h
Dimarts a les 17:30h assemblea
Dimeccres de 17:30h a 19:30h
Dijous de 17:30h a 19:30h
Divendres de 10:30h a 12:30h
Dissabte d'11h a 13h
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

TALLER COL·LECTIU D'INFRAESTRUCTURES
Dimecres de 10h a 13h i dissabte de 10h a 14h
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

TALLER OBERT DE MOBILITAT
Dimecres i dijous de 17h a 20h
Divendres 10h-13h
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

MALABARISTES INEXTREMIS
Dimecres de 18h a 20:45h
Can Batlló (C/ Constitució, 19)

ESPAI ARTS
Taller de dibuix i pintura
Dijous de 10:30h a 13h
Can Batlló (Zona 11)

GRUP DE CONSUM ECONOMAT SOCIAL
Dimecres i dijous de 17h a 21h
Economat Social (C/ Jocs Florals, 157)

CLASSE DE IOGA
Dilluns i dimarts de 19:30h a 21h
Preu 20 euros mensuals pels socis/ 26 euros mensuals pels no socis
Economat Social (C/ Jocs Florals, 157)

Alba Guasch
Brigada a Eko-Idomeni

Alba Guasch és de Begues, veïna de Sants, i ha participat en col•lectius socials del barri. A finals d'abril va decidir sumar-se a la Brigada a Eko-Idomeni, on ha estat participant de diferents activitats de suport a les persones refugiades que resisteixen en el campament d'Eko prop de la frontera greco-macedònia.

Gemma Parera

Per què vas decidir anar a Grècia a donar suport a les persones refugiades?
La situació amb el tancament de les fronteres s'ha tornat molt urgent i, davant aquesta solidaritat que tant prediquem, volia anar allà i veure realment què es podia fer, a més de conèixer millor la realitat i tornar amb noves mirades i propostes.

Vas participar de la Brigada a Eko-Idomeni. Com funciona i quines activitats fa?
La Brigada està treballant principalment al camp d'Eko, que encara resisteix i on viuen unes 2000 persones. És un campament que s'ha muntat en la gasolinera on els autobusos s'aturaven i deixaven a la gent, a uns 35 quilòmetres d'Idomeni, a la frontera amb Macedònia. Allà s'ha creat el projecte Eko-project, que engloba un espai educatiu que treballa bàsicament amb nens i on bona part de les persones que estan col•laborant són refugiades, a més d'una cuina comunitària i un espai per a dones, en resposta a les necessitats que es van detectar.

De quina manera pretén no ser una activitat assistencial?
Intentem no situar-nos en un pla superior, sinó treballar colze a colze amb les persones refugiades, és la manera política que entenem que s'han de fer les coses. També els estem donant suport per continuar en campaments autogestionats a la frontera, d'on els volen fer fora, com ha passat a Idomeni. De fet, al campament d'Idomeni portaven temps fent molta pressió perquè la gent marxés; la policia repartia cartes on els deien que només es podrà demanar asil en els camps oficials. Alguns ja estaven, doncs, marxant a aquests camps, perquè esperen que els sigui més fàcil demanar asil, però la majoria es volien quedar, perquè Idomeni era un camp de resistència, on es feien visibles. A més, molts tenen la sensació que el que els expliquen sobre els camps oficials és una mentida i el que volen és tenir-los controlats.

Heu rebut, també, pressions les persones voluntàries?
Hi ha molta pressió sobre les voluntàries, perquè el camp d'Eko i d'Idomeni es basen en gran mesura en el voluntariat independent. Fan registres, identificacions, han arribat a detenir un grup de persones de la Brigada, - tres d'elles amb judici pendent -, i no deixaven entrar alguns camions que portaven menjar a Idomeni. Al camp d'Eko hi ha menys pressió perquè està en un espai privat, - una gasolinera -, i no està situat just a la frontera, potser per això està aguantant més, però la situació és molt incerta.

Hi ha hagut moltes protestes de les persones refugiades, han tallat la carretera, han intentat creuar la frontera... Què demanaven i quina ha estat la resposta?
Que s'obrin les fronteres i que Europa els deixi entrar perquè estan fugint d'un lloc on no poden tornar. També hi ha gent que m'ha dit que el que volen és que marxin els exèrcits europeus i nord-americans dels seus països. La resposta de la policia, tant grega com macedònia, és en forma de bots de fum i bales de goma llençats sobre tot el camp, incloses les tendes on es troben famílies senceres...

Cada dia hi ha persones que intenten creuar clandestinament la frontera, coneixes quins obstacles han d'afrontar?

Una nena em va dir un dia: "Alba, avui a les sis de la tarda me'n vaig a Alemanya". Van marxar cinc taxis amb vàries famílies, però al dia següent tornaven a estar al campament. Van intentar creuar pel riu amb "traficants", l'aigua els hi arribava fins al coll- em va explicar la nena-, la seva mare es va fer mal a l'esquena, i quan van arribar a l'altra banda, van començar a sortir gossos i la policia macedònia els va detenir i retornar. El curiós és que la nena estava contenta de tornar a ser a Eko; s'ha convertit en el seu espai de seguretat. Molts nens porten ja mesos allà i el camp de refugiats és com casa seva. Per a les mares, els pares, per a moltes dones que viatgen amb fills i per a molta gent jove que viatja sense la família, però, la situació pot arribar a ser molt més dura; porten molt temps allà i s'està fent etern.

Amb quines històries de vida has conviscut aquests dies?
Al campament d'Eko hi ha moltes persones kurdes, gent amb moltes morts al darrera, nens que només tenen als avis... Em sento especialment identificada amb la gent jove, especialment quan una noia em va dir: "vull tenir una vida normal, res més, poder fer el que volia fer a Síria, anar a la universitat, sortir amb els amics..." Ni ella ni moltes altres persones saben què passarà amb elles ni quin serà el seu futur.

Què podem fer des d'aquí? I, en concret, a nivell de barri?
La nostra feina és apretar a nivell polític perquè canviïn les coses i, sobretot, fer que hi hagi una bona acollida tant per aquestes persones com per a totes les que venen d'altres llocs, perquè porten molt a l'esquena i, sovint pensava, si arriben, com serà la rebuda? Em preocupa que es trobin un entorn hostil, perquè tinc la sensació de que el racisme està creixent i l'extrema dreta és molt forta a molts llocs d'Europa.

Has participat, també, de l'acampada refugiada davant la delegació de la Unió Europea a Barcelona, del 14 al 17 de maig, impulsada per les persones que heu estat als campaments, què reivindiqueu?
Quan vam tornar vam veure la necessitat de treballar amb més contundència per l'obertura de fronteres i la lliure circulació de les persones, fent xarxa amb els col•lectius que ja porten temps lluitant per tot això des d'aquí i per la igualtat de drets de les persones migrants. Per això, han estat quatre dies d'acampada plens de xerrades, d'activitats de protesta i d'assemblees on han confluït bona part d'aquests moviments.

"Que s'obrin les fronteres i marxin els exèrcits estrangers dels nostres països", ens diuen

la Burxa

La Burxa és un periòdic editat per un equip de redacció no professional que ens reunim esporàdicament al CSA CanVies (carrer Jocs Florals, 42). Si et vols posar en contacte amb nosaltres pots fer-ho mitjançant el correu electrònic (laburxa@gmail.com), el web (www.laburxa.cat) o els nostres perfils a Twitter (@laburxa), Facebook i SomSants.
No ens fem responsables dels articles d'opinió.
Publicació mensual.

En aquesta Burxa han col·laborat: Enric Adell, Amadeus, Oriol Barras, Àngel Bravo, Pau Canela, Víctor Cebellán, Jaume Dis, Mercè Esteban, Jordi Esteban, Agus Giralt, Núria May Masnou, Elba Mansilla, Olalla Miret, Víctor Obregón, Jes Orquadi, Gemma Parera, Jordi Peralta, Toni Piñeiro, Ivan Rivera, Sergi Rugrand, Marta Sánchez Nantera, Marc Sanz,David Vázquez, Andrea Zan, Elena Zamora Adrian, El Bloke, Universitat popular, Horta alliberada, Miquel Torrijos, Lluís Torres, Punt de Suport de Persones Migrants, Stop Mare Mortum Sants

Acció Llibertària de Sants – assemblea els dimartsa les 20.30h – Maria Victòria, 10 | **Arran Sants** – www.arran.cat | **Assemblea Indignada de Sants** – acampadasants.wordpress.com | **Ateneu Llibertari de Sants** – Maria Victòria, 10 – www.ateneullibertari.info | **BarriSants** – www.barrisants.org | **Can Batlló** – Constitució, 19 cantonada Mossèn Amadeu Oller – canbatllo.wordpress.com | **Casal Independentista de Sants Jaume Compte** – Muntadas, 24 – cisjaumecompte.cat | **Castellers de Sants** – Comptes de Bell-lloc, 84 – www.borints.cat | **Centre de Documentació La ciutat invisible** – Riego, 37 – www.arxiu.laciutatinvisible.coop | **Centre Social Autogestionat Can Vies** – assemblea els dimecres a les 20h – Jocs Florals, 42 – www.canvies.barrisants.org | **Centre Social de Sants** – Olzinelles, 31 – www.centresocialdesants.org | **Colla bastonera de Sants** – collabastonerasants.wordpress.com | **Cooperativa de consum Faves Comptades** – Muntadas, 24 | **Cooperativa de consum Germinal** – recollida els dimecres de 20 a 22h – Rossend Arús, 74 – coopgerminal.coop | **Cooperativa de consum Panxa-contenta** – recollida els dijous de 19 a 21h – Violant d'Hongria, 71, 1 – panxacontenta.wordpress.com | **Coordinadora Laboral i Suport Mutu 15M** – coordinadoralaboral15m.wordpress.com | **Creación Positiva** – www.creacionpositiva.net | **Diables de Sants** – www.diablesdesants.cat | **El Tatanet Associació per la Criança Compartida** – eltatanetsants.blogspot.com.es | **Endavant Sants** – assemblea els dilluns a les 20.30h – Muntadas, 24 – www.endavant.org | **Espai Obert** – Violant d'Hongria, 71, 1 – www.espaiobert.org | **GuifiSants** – www.guifisants.net | **Jóvens de les Terres de l'Ebre** – assemblea els dijous a les 20h – Jocs Florals, 42 – www.jovensebre.org | **Koitton Club** – Rossend Arús, 9 – koittonclub.blogspot.com.es | L'Escletxa – www.lescletxa.cat | **La ciutat invisible** – Riego, 35-37 – www.laciutatinvisible.coop | **LaCol col·lectiu d'arquitectes** – Ciceró, 5 – www.lacol.org | **La Fàbrica de Sants** – Vallespir, 18 | **Negres Tempestes** – assemblea els dijous a les 21h – Jocs Florals, 42 – www.negrestempestes.org | | **Sants TV** – www.sants.tv | **Terra d'Escudella** – Premià, 16 – www.tdk.cat | **Universitat Lliure** – www.sants.unilliure.org | **Xarxa de Biblioteques Socials** – www.xarxabibliosocials.org